

32000L0031

17.7.2000

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

L 178/1

DYREKTYWA 2000/31/WE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY**z dnia 8 czerwca 2000 r.****w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywa o handlu elektronicznym)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 47 ust. 2 i art. 55 i 95,

uwzględniając wniosek Komisji ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,działając zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 251 Traktatu ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Unia Europejska dąży do ustanowienia ściślejszych związków między państwami i narodami Europy oraz zapewnienia postępu gospodarczego i społecznego; zgodnie z art. 14 ust. 2 Traktatu rynek wewnętrzny obejmuje obszar bez granic wewnętrznych, w którym zapewnione są swobodny przepływ towarów i usług oraz swoboda przedsiębiorczości; rozwój usług społeczeństwa informacyjnego na obszarze bez granic wewnętrznych jest szczególnie istotny dla wyeliminowania barier, które istnieją między narodami europejskimi.
- (2) Rozwój handlu elektronicznego w społeczeństwie informacyjnym otwiera znaczne możliwości zatrudnienia we Wspólnocie, w szczególności w małych i średnich przedsiębiorstwach, ułatwi wzrost gospodarczy i inwestowanie w innowacje przez przedsiębiorstwa europejskie, a także może wzmocnić konkurencyjność przemysłu europejskiego, pod warunkiem że wszyscy uzyskają dostęp do Internetu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 30 z 5.2.1999, str. 4.

⁽²⁾ Dz.U. C 169 z 16.6.1999, str. 36.

⁽³⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 1999 r. (Dz.U. C 279 z 1.10.1999, str. 389), wspólne stanowisko Rady z dnia 28 lutego 2000 r. (Dz.U. C 128 z 8.5.2000, str. 32) oraz decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 maja 2000 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

- (3) Prawo wspólnotowe oraz cechy charakterystyczne wspólnotowego porządku prawnego stanowią istotny czynnik umożliwiający obywatelom oraz przedsiębiorstwom europejskim korzystanie w pełni, bez względu na granice, z możliwości oferowanych przez przemysł elektroniczny; dlatego też przedmiotem niniejszej dyrektywy jest zapewnienie wysokiego poziomu integracji prawnej we Wspólnocie, aby stworzyć rzeczywisty obszar bez granic wewnętrznych dla usług społeczeństwa informacyjnego.

- (4) Ważne jest zapewnienie, żeby handel elektroniczny mógł korzystać w pełni z rynku wewnętrznego, a więc aby podobnie jak w przypadku dyrektywy Rady 89/552/EWG z dnia 3 października 1989 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej ⁽⁴⁾ osiągnięto wysoki poziom wspólnotowej integracji.

- (5) Rozwój usług społeczeństwa informacyjnego we Wspólnocie hamowany jest przez niektóre przeszkody prawne mające wpływ na sprawne funkcjonowanie rynku wewnętrznego, które zniechęcają do korzystania ze swobody przedsiębiorczości oraz swobody świadczenia usług; przeszkody te wynikają z rozbieżności w ustawodawstwie oraz z braku pewności prawnej, które przepisy krajowe mają zastosowanie do tych usług; w przypadku braku koordynacji oraz dostosowania ustawodawstwa w odpowiednich dziedzinach, przeszkody mogą być uzasadnione w świetle orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich; brak pewności prawnej dotyczy zakresu, w jakim Państwa Członkowskie mogą kontrolować usługi pochodzące z innego Państwa Członkowskiego.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 298 z 17.10.1989, str. 23. Dyrektywa zmieniona dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 97/36/WE (Dz.U. L 202 z 30.7.1997, str. 60).

- (6) W świetle celów wspólnotowych oraz art. 43 i 49 Traktatu, oraz wtórnego prawa wspólnotowego należy zlikwidować te przeszkody poprzez koordynację niektórych ustawodawstw krajowych oraz poprzez wyjaśnienie na poziomie wspólnotowym niektórych pojęć prawnych w zakresie koniecznym do właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego; ponieważ niniejsza dyrektywa obejmuje tylko niektóre szczególne zagadnienia powodujące problemy dla rynku wewnętrznego, jest ona całkowicie zgodna z koniecznością poszanowania zasady pomocniczości określonej w art. 5 Traktatu.
- (7) W celu zagwarantowania pewności prawa oraz zaufania konsumenta niniejsza dyrektywa musi ustanowić wyraźne ramy ogólne obejmujące niektóre aspekty prawne handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego.
- (8) Celem niniejszej dyrektywy jest stworzenie ram prawnych dla zapewnienia swobodnego przepływu usług społeczeństwa informacyjnego między Państwami Członkowskimi, a nie harmonizacja w dziedzinie prawa karnego jako takiego.
- (9) W wielu przypadkach swobodny przepływ usług społeczeństwa informacyjnego może w szczególny sposób odzwierciedlać w prawie wspólnotowym ogólniejszą zasadę, mianowicie wolność wyrażania opinii zawartą w art. 10 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, która została ratyfikowana przez wszystkie Państwa Członkowskie; z tego powodu dyrektywy odnoszące się do świadczenia usług społeczeństwa informacyjnego muszą zapewniać, aby działalność ta mogła być prowadzona swobodnie w świetle tego artykułu, z zastrzeżeniem jedynie ograniczeń przewidzianych w ust. 2 tego artykułu i w art. 46 ust. 1 Traktatu; niniejsza dyrektywa nie ma na celu wywierania wpływu na podstawowe reguły krajowe oraz zasady odnoszące się do wolności wyrażania opinii.
- (10) Zgodnie z zasadą proporcjonalności środki przewidziane przez niniejszą dyrektywę ograniczają się ściśle do minimum niezbędnego do osiągnięcia celu, jakim jest sprawne funkcjonowanie rynku wewnętrznego; w przypadku gdy niezbędne jest działanie na poziomie wspólnotowym oraz w celu zapewnienia rzeczywistego obszaru bez granic wewnętrznych w zakresie handlu elektronicznego, niniejsza dyrektywa musi zapewnić wysoki poziom ochrony celów związanych z interesem ogólnym, w szczególności ochronę małoletnich, godności ludzkiej, ochronę konsumenta oraz ochronę zdrowia publicznego; zgodnie z art. 152 Traktatu, ochrona zdrowia publicznego jest istotnym składnikiem innych polityk wspólnotowych.
- (11) Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla poziomu ochrony, w szczególności w dziedzinie ochrony zdrowia publicznego oraz interesów konsumentów, ustanowionej przez akty wspólnotowe; między innymi dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r.

w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich ⁽¹⁾ oraz dyrektywa 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 maja 1997 r. w sprawie ochrony konsumentów w przypadku umów zawieranych na odległość ⁽²⁾ stanowią ważny element ochrony konsumentów w odniesieniu do umów; dyrektywy te mają także zastosowanie w całości do usług społeczeństwa informacyjnego; dorobek wspólnotowy, mający pełne zastosowanie w przypadku świadczenia usług społeczeństwa informacyjnego, zawiera w szczególności dyrektywę Rady 84/450/EWG z dnia 10 września 1984 r. dotyczącą reklamy wprowadzającej w błąd oraz reklamy porównawczej ⁽³⁾, dyrektywę Rady 87/102/EWG z dnia 22 grudnia 1986 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich dotyczących kredytu konsumpcyjnego ⁽⁴⁾, dyrektywę Rady 93/22/EWG z dnia 10 maja 1993 r. w sprawie usług inwestycyjnych w zakresie papierów wartościowych ⁽⁵⁾, dyrektywę Rady 90/314/EWG z dnia 13 czerwca 1990 r. w sprawie zorganizowanych podróży, wakacji i wycieczek ⁽⁶⁾, dyrektywę 98/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. w sprawie ochrony konsumenta przez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom ⁽⁷⁾, dyrektywę Rady 92/59/EWG z dnia 29 czerwca 1992 r. w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów ⁽⁸⁾, dyrektywę 94/47/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 1994 r. w sprawie ochrony nabywców w odniesieniu do niektórych aspektów umów odnoszących się do nabywania praw do korzystania z nieruchomości w systemie podziału czasu ⁽⁹⁾, dyrektywę 98/27/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 maja 1998 r. w sprawie nakazów zaprzestania szkodliwych praktyk w celu ochrony interesów konsumentów ⁽¹⁰⁾, dyrektywę Rady 85/374/EWG z dnia 25 lipca 1985 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich dotyczących odpowiedzialności za produkty wadliwe ⁽¹¹⁾, dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. w sprawie niektórych aspektów sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji ⁽¹²⁾, przyszłą dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącą sprzedaży konsumentom usług finansowych na odległość oraz dyrektywę Rady 92/28/EWG z dnia 31 marca 1992 r. w sprawie reklamowania produktów leczniczych przeznaczonych dla ludzi ⁽¹³⁾; niniejsza dyrektywa powinna pozostać bez

⁽¹⁾ Dz.U. L 95 z 21.4.1993, str. 29.

⁽²⁾ Dz.U. L 144 z 4.6.1997, str. 19.

⁽³⁾ Dz.U. L 250 z 19.9.1984, str. 17. Dyrektywa zmieniona dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 97/55/WE (Dz.U. L 290 z 23.10.1997, str. 18).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 42 z 12.2.1987, str. 48. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 98/7/WE (Dz.U. L 101 z 1.4.1998, str. 17).

⁽⁵⁾ Dz.U. L 141 z 11.6.1993, str. 27. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 97/9/WE (Dz.U. L 84 z 26.3.1997, str. 22).

⁽⁶⁾ Dz.U. L 158 z 23.6.1990, str. 59.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 80 z 18.3.1998, str. 27.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 228 z 11.8.1992, str. 24.

⁽⁹⁾ Dz.U. L 280 z 29.10.1994, str. 83.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. L 166 z 11.6.1998, str. 51. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 1999/44/WE (Dz.U. L 171 z 7.7.1999, str. 12).

⁽¹¹⁾ Dz.U. L 210 z 7.8.1985, str. 29. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 1999/34/WE (Dz.U. L 141 z 4.6.1997, str. 20).

⁽¹²⁾ Dz.U. L 171 z 7.7.1999, str. 12.

⁽¹³⁾ Dz.U. L 113 z 30.4.1992, str. 13.

- uszczerbku dla dyrektywy 98/43/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 lipca 1998 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich odnoszących się do reklamy oraz sponsorowania wyrobów tytoniowych ⁽¹⁾, przyjętej w ramach rynku wewnętrznego, lub dla dyrektywy w sprawie ochrony zdrowia publicznego; niniejsza dyrektywa uzupełnia wymagania dotyczące informacji, ustanowione przez powyższe dyrektywy, w szczególności przez dyrektywę 97/7/WE.
- (12) Konieczne jest wyłączenie z zakresu zastosowania niniejszej dyrektywy niektórych rodzajów działalności, ponieważ swoboda świadczenia usług w tych dziedzinach nie może być na tym etapie zapewniona na mocy Traktatu lub obowiązującego prawa wtórnego; wyłączenie takich rodzajów działalności nie wyklucza żadnych instrumentów, które mogłyby się okazać konieczne dla sprawnego funkcjonowania rynku wewnętrznego; system podatkowy, w szczególności podatek od wartości dodanej nałożony na dużą liczbę usług objętych niniejszą dyrektywą, wyłączony jest z zakresu zastosowania niniejszej dyrektywy.
- (13) Niniejsza dyrektywa nie ma na celu ustanowienia przepisów w sprawie obowiązków podatkowych ani nie przesądza o opracowaniu instrumentów wspólnotowych dotyczących aspektów podatkowych handlu elektronicznego.
- (14) Ochrona osób fizycznych w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych regulowana jest wyłącznie dyrektywą 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych ⁽²⁾ oraz dyrektywą 97/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 1997 r. dotyczącą przetwarzania danych osobowych oraz ochrony prywatności w sektorze telekomunikacyjnym ⁽³⁾, które mają pełne zastosowanie do usług społeczeństwa informacyjnego; dyrektywy te stanowią już wspólnotowe ramy prawne w dziedzinie danych osobowych, dlatego nie jest konieczne obejmowanie tego zagadnienia niniejszą dyrektywą w celu zapewnienia sprawnego funkcjonowania rynku wewnętrznego, w szczególności swobodnego przepływu danych osobowych między Państwami Członkowskimi; wykonanie i stosowanie niniejszej dyrektywy powinny być całkowicie zgodne z zasadami odnoszącymi się do ochrony danych osobowych, w szczególności w odniesieniu do niezamawianych informacji handlowych oraz odpowiedzialności pośredników; niniejsza dyrektywa nie może uniemożliwiać anonimowego korzystania z otwartych sieci, takich jak Internet.
- (15) Poufność porozumiewania się zapewniona jest przez art. 5 dyrektywy 97/66/WE; zgodnie z tą dyrektywą Państwa Członkowskie muszą zakazać wszystkich rodzajów niedozwolonego podsłuchu lub nadzorowania takiego porozumiewania się przez osoby inne niż nadawcy i odbiorcy, z wyjątkiem przypadków, gdy taka działalność jest prawnie dozwolona.
- (16) Wyłączenie gier hazardowych z zakresu zastosowania niniejszej dyrektywy dotyczy wyłącznie gier losowych, loterii oraz zakładów wzajemnych, które dopuszczają stawki w wartościach pieniężnych; nie dotyczy jednak konkursów ani gier promocyjnych, które mają na celu zwiększanie sprzedaży towarów lub usług oraz w których odpłaty, jeśli takie są, służą tylko do nabywania promowanych towarów lub usług.
- (17) Definicja usług społeczeństwa informacyjnego obowiązuje już w prawie wspólnotowym w dyrektywie 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego ⁽⁴⁾, oraz w dyrektywie 98/84/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 listopada 1998 r. w sprawie prawnej ochrony usług opartych lub polegających na warunkowym dostępie ⁽⁵⁾; definicja ta obejmuje wszystkie usługi świadczone normalnie za wynagrodzeniem, na odległość, za pomocą urządzeń elektronicznych do przetwarzania (łącznie z kompresją cyfrową) oraz przechowywania danych, na indywidualne żądanie usługobiorcy; usługi te, określone w indywidualnym wykazie w załączniku V do dyrektywy 98/34/WE, które nie obejmują przetwarzania i przechowywania danych, nie są objęte niniejszą definicją.
- (18) Usługi społeczeństwa informacyjnego obejmują szeroki zakres rodzajów działalności gospodarczej prowadzonych w trybie on-line; takie rodzaje działalności mogą w szczególności polegać na sprzedaży towarów on-line; nie zaliczają się do nich rodzaje działalności takie jak dostawa towarów jako taka lub świadczenie usług off-line; usługi społeczeństwa informacyjnego nie ograniczają się wyłącznie do usług dających sposobność do zawierania umów on-line, ale, o ile stanowią one działalność gospodarczą, dotyczą także usług, które nie są wynagradzane przez tych, którzy je otrzymują, takie jak usługi polegające na oferowaniu informacji on-line lub informacji handlowych lub zapewniających narzędzia umożliwiające szukanie, dostęp oraz pozyskiwanie danych; w usługach społeczeństwa informacyjnego mieszczą się także usługi, które polegają na przekazywaniu informacji poprzez sieć komunikacyjną, na zapewnianiu możliwości dostępu do sieci komunikacyjnej lub na hostingu informacji przekazywanych przez usługobiorcę; transmisje telewizyjne w rozumieniu dyrektywy 89/552/EWG oraz transmisje radiowe nie są usługami społeczeństwa informacyjnego, ponieważ nie są one świadczone na indywidualne żądanie; natomiast usługi przekazywane punkt-punkt, takie jak usługi wideo na żądanie lub przekazywanie informacji handlowych pocztą elektroniczną stanowią usługi społeczeństwa informacyjnego; używanie poczty elektronicznej lub innych równorzędnych środków do przekazywania informacji indywidualnych na przykład przez osoby fizyczne działające poza zakresem ich działalności handlowej, gospodarczej lub zawodowej, łącznie używaniem ich w celu zawarcia umowy między tymi osobami, nie jest usługą społeczeństwa informacyjnego; stosunek umowny między pracownikiem a jego pracodawcą nie jest usługą społeczeństwa

⁽¹⁾ Dz.U. L 213 z 30.7.1998, str. 9.

⁽²⁾ Dz.U. L 281 z 23.11.1995, str. 31.

⁽³⁾ Dz.U. L 24 z 30.1.1998, str. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 204 z 21.7.1998, str. 37. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 98/48/WE (Dz.U. L 217 z 5.8.1998, str. 18).

⁽⁵⁾ Dz.U. L 320 z 28.11.1998, str. 54.

informacyjnego; działania, które ze względu na swój charakter nie mogą być wykonane na odległość lub drogą elektroniczną, takie jak ustawowa kontrola ksiąg rachunkowych lub konsultacja medyczna wymagająca fizycznego badania pacjenta nie są usługami społeczeństwa informacyjnego.

- (19) Miejsce siedziby usługodawcy powinno być ustalone zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości, zgodnie z którym pojęcie siedziby mieści w sobie faktyczne prowadzenie działalności gospodarczej przez czas nieokreślony z wykorzystaniem stałej siedziby; wymóg ten jest również spełniany, jeśli przedsiębiorstwo utworzone jest na czas określony; miejscem siedziby przedsiębiorstwa świadczącego usługi za pośrednictwem internetowej witryny www nie jest miejsce, gdzie znajdują się środki techniczne obsługujące jego witrynę www ani miejsce, z którego witryna www jest dostępna, lecz miejsce, gdzie wykonuje on swoją działalność gospodarczą; w przypadku gdy usługodawca posiada kilka miejsc siedziby, ważne jest, aby określić, z którego miejsca siedziby dana usługa jest świadczona; w przypadku gdy trudno jest ustalić, które z kilku miejsc siedziby jest miejscem, z którego świadczona jest dana usługa, miejscem siedziby jest to, w którym usługodawca ma centrum swojej działalności w odniesieniu do tej konkretnej usługi.
- (20) Definicja „usługobiorcy” obejmuje wszystkie typy korzystania z usług społeczeństwa informacyjnego, zarówno przez osoby, które przekazują informacje w sieciach otwartych takich jak Internet, jak i przez te, które poszukują informacji w Internecie z powodów prywatnych lub zawodowych.
- (21) Zasięg dziedziny podlegającej koordynacji pozostaje bez uszczerbku dla przyszłej harmonizacji na poziomie wspólnotowym odnoszącej się do usług społeczeństwa informacyjnego oraz przyszłego ustawodawstwa przyjętego na poziomie krajowym zgodnie z prawem wspólnotowym; dziedzina podlegająca koordynacji obejmuje tylko wymagania odnoszące się do działalności w trybie on-line, takie jak informacja on-line, reklama on-line, zakupy on-line, zawieranie umów on-line; nie dotyczy wymagań prawnych Państw Członkowskich odnoszących się do towarów, takich jak normy bezpieczeństwa, obowiązków etykietowania lub odpowiedzialności za towary ani wymagań Państw Członkowskich odnoszących się do dostawy lub do transportu towarów, łącznie z dystrybucją produktów leczniczych; dziedzina podlegająca koordynacji nie obejmuje wykonywania prawa pierwokupu przez władze publiczne dotyczącego niektórych towarów, takich jak dzieła sztuki.
- (22) Nadzór nad usługami społeczeństwa informacyjnego powinien być prowadzony u źródła działalności, aby zapewnić skuteczną ochronę celów interesu publicznego; w tym celu konieczne jest, żeby właściwe władze zapewniły taką ochronę nie tylko obywatelom swojego kraju, ale

także wszystkim obywatelom Wspólnoty; aby poprawić wzajemne zaufanie między Państwami Członkowskimi, niezbędne jest jasne określenie tej odpowiedzialności Państwa Członkowskiego, z którego dane usługi pochodzą; ponadto, aby skutecznie zapewnić swobodne świadczenie usług oraz pewność prawa dla usługodawców oraz usługobiorców, usługi społeczeństwa informacyjnego powinny zasadniczo podlegać systemowi prawnemu Państwa Członkowskiego, w którym usługodawca ma swoją siedzibę.

- (23) Przedmiotem niniejszej dyrektywy nie jest ustanowienie dodatkowych reguł prawa prywatnego międzynarodowego odnoszących się do konfliktów prawa ani regulowanie właściwości sądów; przepisy prawa właściwego wyznaczonego przez przepisy prawa prywatnego międzynarodowego nie mogą ograniczać swobody świadczenia usług społeczeństwa informacyjnego ustanowionej w niniejszej dyrektywie.
- (24) W kontekście niniejszej dyrektywy i bez względu na regułę kontroli usług społeczeństwa informacyjnego u źródła uzasadnione jest, zgodnie z warunkami ustanowionymi w niniejszej dyrektywie, żeby Państwa Członkowskie podjęły środki zmierzające do ograniczenia swobodnego przepływu usług społeczeństwa informacyjnego.
- (25) Sądy krajowe, w tym sądy cywilne, rozstrzygając spory z zakresu prawa prywatnego, mogą podjąć środki w celu odstąpienia od swobody świadczenia usług społeczeństwa informacyjnego, zgodnie z warunkami ustanowionymi w niniejszej dyrektywie.
- (26) Państwa Członkowskie mogą, zgodnie z warunkami ustanowionymi w niniejszej dyrektywie, stosować swoje krajowe przepisy prawa karnego oraz postępowania karnego, aby podjąć wszelkie środki dochodzeniowe i inne konieczne dla wykrycia i ścigania przestępstw, tak, żeby nie było potrzeby powiadamiania o tych środkach Komisji.
- (27) Niniejsza dyrektywa, w połączeniu z przyszłą dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącą sprzedaży konsumentom usług finansowych na odległość, ma udział w tworzeniu ram prawnych dla świadczenia usług finansowych on-line; niniejsza dyrektywa nie przesądza o przyszłych inicjatywach w dziedzinie usług finansowych, w szczególności w odniesieniu do harmonizacji zasad postępowania w tej dziedzinie; ustanowiona przez niniejszą dyrektywę możliwość Państw Członkowskich ograniczenia, w niektórych okolicznościach, swobodnego świadczenia usług społeczeństwa informacyjnego w celu ochrony konsumentów obejmuje także środki w dziedzinie usług finansowych, w szczególności środki mające na celu ochronę inwestorów.

- (28) Obowiązek Państw Członkowskich, aby nie uzależniały dostępu do działalności podmiotu świadczącego usługi społeczeństwa informacyjnego od uprzedniego zezwolenia, nie dotyczy usług pocztowych objętych dyrektywą 97/67/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 1997 r. w sprawie wspólnych zasad rozwoju rynku wewnętrznego usług pocztowych Wspólnoty i poprawy jakości usług⁽¹⁾ polegających na fizycznym dostarczeniu wydrukowanej wiadomości pocztą elektroniczną oraz nie wpływa na systemy dobrowolnej akredytacji, w szczególności dla świadczących usługi certyfikacyjne dla podpisu elektronicznego.
- (29) Informacje handlowe są istotne dla finansowania usług społeczeństwa informacyjnego oraz dla rozwoju szerokiego zakresu nowych bezpłatnych usług; w interesie ochrony konsumentów oraz rzetelności kupieckiej informacje handlowe, łącznie z rabatami, ofertami promocyjnymi, konkursami i grami promocyjnymi, muszą spełniać określone wymagania przejrzystości; takie wymagania pozostają bez uszczerbku dla dyrektywy 97/7/WE; niniejsza dyrektywa nie powinna mieć wpływu na obowiązujące dyrektywy w sprawie informacji handlowych, w szczególności na dyrektywę 98/43/WE.
- (30) Przesyłanie pocztą elektroniczną niezamawianych informacji handlowych może okazać się niepożądane przez konsumentów i podmioty świadczące usługi społeczeństwa informacyjnego oraz może zakłócić sprawne funkcjonowanie sieci interaktywnych; kwestia zgody konsumenta na niektóre formy niezamawianej informacji handlowej nie jest podejmowana przez niniejszą dyrektywę, ale była już ona przedmiotem w szczególności dyrektywy 97/7/WE oraz dyrektywy 97/66/WE; w Państwach Członkowskich, które zezwalają na wysyłanie pocztą elektroniczną niezamawianych informacji handlowych wprowadzenie stosownych mechanizmów filtrujących powinno być popierane i ułatwane; ponadto konieczne jest w każdej sytuacji, aby niezamawiane informacje handlowe dawały się jasno określić jako takie, tak by polepszyć przejrzystość oraz ułatwić działanie takich inicjatyw branżowych; przesyłanie pocztą elektroniczną niezamawianych informacji handlowych nie powinno pociągać za sobą dodatkowych kosztów dla odbiorcy.
- (31) Państwa Członkowskie, które zezwalają na przesyłanie pocztą elektroniczną przez usługodawców mających siedzibę na ich terytorium niezamawianych informacji handlowych bez wcześniejszej zgody odbiorcy, powinny zadbać o to, aby usługodawca regularnie sprawdzał zawartość rejestrów wyłączających i przestrzegał prawa wyboru rejestrów, w których osoby fizyczne, które nie życzą sobie otrzymywania tego typu informacji handlowych, mogą się wpisać.
- (32) Aby zlikwidować bariery w rozwoju usług transgranicznych we Wspólnocie, które wykonujący zawody regulowane mogliby oferować przez Internet, konieczne jest, aby przestrzeganie przepisów zawodowych przewidzianych dla ochrony przede wszystkim konsumenta lub zdrowia publicznego było zagwarantowane na poziomie wspólnotowym; kodeksy postępowania na poziomie wspólnotowym stanowią najlepszy środek określenia reguł etyki zawodowej mających zastosowanie w przypadku informacji handlowej; należy wspierać ich opracowywanie lub, w stosownych przypadkach, ich przyjmowanie, bez wpływu na autonomię organów i organizacji zawodowych.
- (33) Niniejsza dyrektywa uzupełnia prawo wspólnotowe i prawo krajowe odnoszące się do zawodów regulowanych, zachowując spójną całość przepisów mających zastosowanie w tej dziedzinie.
- (34) Każde Państwo Członkowskie zmieni swoje ustawodawstwo, które zawiera wymagania, w szczególności w odniesieniu do formy, które mogą utrudniać korzystanie z umów drogą elektroniczną; należy systematycznie badać ustawodawstwa wymagające dostosowania, które powinno skupiać się na całości etapów i aktów koniecznych w procesie zawierania umowy, łącznie z podpisaniem umowy; wynikiem zmiany powinna być możliwość wykonania umowy zawartej drogą elektroniczną; skutek prawny podpisów elektronicznych jest przedmiotem dyrektywy 1999/93/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 grudnia 1999 r. w sprawie wspólnotowych ram w zakresie podpisu elektronicznego⁽²⁾; potwierdzenie odbioru przez usługodawcę może przyjąć formę świadczenia opłaconej usługi on-line.
- (35) Niniejsza dyrektywa nie ma wpływu na prawo Państw Członkowskich do utrzymania lub ustanowienia ogólnych lub szczególnych wymagań prawnych dla umów, które mogą być podpisane przy pomocy środków elektronicznych, w szczególności wymagań dotyczących bezpiecznych podpisów elektronicznych.
- (36) Państwa Członkowskie mogą utrzymać ograniczenia dla używania umów elektronicznych w odniesieniu do umów, dla których ustawa wymaga czynności sądu, władz publicznych lub zawodów związanych z wykonywaniem władzy publicznej; taka możliwość obejmuje także umowy wymagające czynności sądu, władz publicznych lub zawodów związanych z wykonywaniem władzy publicznej w celu uzyskania skuteczności wobec osób trzecich, jak również umowy wymagające z mocy prawa poświadczenia lub potwierdzenia przez notariusza.
- (37) Obowiązek Państw Członkowskich usunięcia przeszkód w używaniu umów elektronicznych dotyczy tylko przeszkód wynikających z wymagań prawnych, a nie z przeszkód praktycznych wynikających z niemożności używania w niektórych przypadkach środków elektronicznych.

(¹) Dz.U. L 15 z 21.1.1998, str. 14.

(²) Dz.U. L 13 z 19.1.2000, str. 12.

- (38) Obowiązek Państw Członkowskich usunięcia przeszkód w używaniu umów elektronicznych zostanie spełniony zgodnie z wymaganiami prawnymi odnoszącymi się do umów zawartymi w prawie wspólnotowym.
- (39) Wyjątki od przepisów dotyczących umów zawartych wyłącznie za pomocą poczty elektronicznej lub za pomocą równoważnych indywidualnych środków porozumiewania się przewidzianych przez niniejszą dyrektywę, w odniesieniu do informacji, które mają być udzielane oraz składania zamówienia, nie mogą w konsekwencji prowadzić do obchodzenia tych przepisów przez podmioty świadczące usługi społeczeństwa informacyjnego.
- (40) Zarówno istniejące, jak i powstające rozbieżności między ustawodawstwem oraz orzecznictwem Państw Członkowskich w dziedzinie odpowiedzialności usługodawców działających jako pośrednicy stanowią przeszkodę dla sprawnego funkcjonowania rynku wewnętrznego, w szczególności kłując rozwój usług transgranicznych i powodując zakłócenia w konkurencji; usługodawcy mają w niektórych przypadkach obowiązek działania w celu zapobieżenia bezprawnej działalności lub wstrzymania jej; niniejsza dyrektywa powinna stworzyć podstawę odpowiedzialną dla opracowania szybkich i niezawodnych procedur pozwalających na usuwanie lub uniemożliwienie dostępu do bezprawnych informacji; należy opracować takie mechanizmy na podstawie umowy dobrowolnej negocjowanej między wszystkimi zainteresowanymi stronami, które byłyby wspierane przez Państwa Członkowskie; przyjęcie oraz zastosowanie takich mechanizmów leży w interesie wszystkich stron, które uczestniczą w świadczeniu usług społeczeństwa informacyjnego; przepisy niniejszej dyrektywy odnoszące się do odpowiedzialności nie powinny stanowić przeszkody w rozwoju i w skutecznym wykorzystywaniu, przez różne strony, systemów technicznych ochrony i identyfikacji, jak też i instrumentów technicznych nadzoru możliwych dzięki technologiom cyfrowym w ramach ograniczeń ustanowionych przez dyrektywy 95/46/WE oraz 97/66/WE.
- (41) Niniejsza dyrektywa ustala równowagę między różnymi interesami oraz ustanawia zasady, które mogą służyć za podstawę norm i umów branżowych.
- (42) Wyłączenia w dziedzinie odpowiedzialności ustanowione w niniejszej dyrektywie obejmują jedynie przypadki, w których działalność podmiotu świadczącego usługi społeczeństwa informacyjnego jest ograniczona do technicznego procesu obsługi i udzielania dostępu do sieci komunikacyjnej, w której informacje udostępniane przez osoby trzecie są przekazywane lub przechowywane czasowo, w celu poprawienia skuteczności przekazu; działanie takie przybiera charakter czysto techniczny, automatyczny i bierny, który zakłada, że podmiot świadczący usługi społeczeństwa informacyjnego nie posiada wiedzy o informacjach przekazywanych lub przechowywanych ani kontroli nad nimi.
- (43) Usługodawca może korzystać z wyłączenia dla „zwykłego przekazu” oraz dla „cachingu”, jeżeli nie jest on związany z przekazywaną informacją; wymaga to między innymi, aby nie modyfikował on informacji, które przekazuje; wymaganie to nie obejmuje czynności o charakterze technicznym, które mają miejsce podczas przekazu, jeśli nie wpływają one na integralność informacji zawartej w przekazie.
- (44) Usługodawca, który współpracuje rozmyślnie z jednym ze swoich usługobiorców w celu bezprawnego działania, wykracza poza działalność „zwykłego przekazu” lub „buforowania” oraz w konsekwencji nie może korzystać z wyłączeń odpowiedzialności przewidzianych dla tego typu działalności.
- (45) Ograniczenia odpowiedzialności usługodawców będących pośrednikami przewidziane w niniejszej dyrektywie nie mają wpływu na możliwości zakazów sądowych różnych typów; zakazy takie mogą przede wszystkim przybierać formę orzeczeń sądów lub innych organów administracyjnych wymagających, aby usunąć lub zapobiec każdemu naruszeniu prawa, łącznie z usunięciem bezprawnych informacji lub uniemożliwieniem dostępu do nich.
- (46) W celu skorzystania z ograniczenia odpowiedzialności podmiot świadczący usługi społeczeństwa informacyjnego polegające na przechowywaniu informacji od chwili faktycznego zapoznania się z informacją lub powzięcia wiadomości o bezprawnej działalności musi niezwłocznie podjąć działania w celu usunięcia lub uniemożliwienia dostępu do przedmiotowych informacji; usuwanie lub uniemożliwanie dostępu musi być przeprowadzane w poszanowaniu zasady wolności wyrażania opinii oraz procedur ustanowionych w tym celu na poziomie krajowym; niniejsza dyrektywa nie ma wpływu na możliwość Państw Członkowskich ustalania wymagań szczególnych, które muszą być natychmiast spełnione, zanim informacje zostaną usunięte lub uniemożliwi się do nich dostęp.
- (47) Państwa Członkowskie nie mogą nakładać na usługodawców obowiązku nadzoru jedynie w odniesieniu do obowiązków o charakterze ogólnym; nie dotyczy to obowiązków nadzoru mających zastosowanie do przypadków szczególnych oraz, w szczególności, nie ma wpływu na decyzje władz krajowych podjęte zgodnie z ustawodawstwem krajowym.
- (48) Niniejsza dyrektywa nie ma wpływu na możliwość Państw Członkowskich wymagania od usługodawców przechowywujących informacje przekazywane przez usługobiorców, zachowania określonej w prawie krajowym należytej staranności, jakiej można od nich w sposób uzasadniony oczekiwać, w celu wykrywania i zapobiegania niektórym rodzajom bezprawnej działalności.
- (49) Państwa Członkowskie oraz Komisja powinny wspierać opracowywanie kodeksów postępowania; nie narusza to dobrowolnego charakteru tych kodeksów oraz możliwości zainteresowanych stron swobodnego decydowania, czy będą przestrzegać zasad zawartych w tych kodeksach.

- (50) Ważne jest, aby proponowana dyrektywa w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym oraz niniejsza dyrektywa weszły w życie w tym samym czasie w celu ustanowienia jasnych ram prawnych właściwych dla odpowiedzialności pośredników w przypadku naruszenia poziomie wspólnotowym prawa autorskiego i praw pokrewnych.
- (51) Od każdego Państwa Członkowskiego wymaga się, w miarę potrzeby, zmiany wszelkich aktów prawnych stanowiących przeszkodę dla korzystania z pozasądowej drogi rozstrzygania sporów drogą elektroniczną; wynikiem tej zmiany powinno być rzeczywiste i skuteczne umożliwienie, w prawie i w praktyce, korzystania z tej drogi, także ponad granicami.
- (52) Skuteczne korzystanie ze swobód rynku wewnętrznego wymaga zagwarantowania poszkodowanym skutecznego dostępu do środków rozstrzygania sporów; szkody, które mogą powstać w związku z usługami społeczeństwa informacyjnego, charakteryzują się zarówno szybkością, jak i ich szerokim zasięgiem geograficznym; w świetle tego szczególnego charakteru oraz konieczności zapewnienia, aby władze krajowe nie podważały wzajemnego zaufania, które powinny w sobie pokładać, niniejsza dyrektywa wymaga od Państw Członkowskich zapewnienia dostępności właściwych sposobów dochodzenia praw przed sądem; Państwa Członkowskie powinny zbadać potrzebę zapewnienia dostępu do procedur sądowych przy użyciu właściwych środków elektronicznych.
- (53) Dyrektywa 98/27/WE, mająca zastosowanie do usług społeczeństwa informacyjnego, przewiduje mechanizm odnoszący się do nakazów zaprzestania szkodliwych praktyk w celu ochrony wspólnych interesów konsumentów; mechanizm ten przyczyni się do swobodnego przepływu usług społeczeństwa informacyjnego przez zapewnienie wysokiego poziomu ochrony konsumentów.
- (54) Sankcje przewidziane na mocy niniejszej dyrektywy pozostają bez uszczerbku dla wszelkich innych sankcji lub środków zapobiegawczych przewidzianych na mocy prawa krajowego; Państwa Członkowskie nie są zobowiązane do zapewnienia sankcji karnych za naruszenie przepisów krajowych przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą.
- (55) Niniejsza dyrektywa nie ma wpływu na prawo właściwe dla zobowiązań umownych odnoszące się do umów konsumenckich; skutkiem niniejszej dyrektywy nie może być pozbawienie konsumenta ochrony przyznanej mu przez bezwzględnie obowiązujące przepisy odnoszące się do zobowiązań umownych przewidziane przez prawo Państwa Członkowskiego, w którym ma on swoje miejsce stałego pobytu.
- (56) W odniesieniu do odstępstwa zawartego w niniejszej dyrektywie odnoszącego się do zobowiązań umownych dotyczących umów zawieranych przez konsumentów zobowiązania te powinny być interpretowane jako zawierające informacje na temat istotnych przedmiotowo elementów treści umowy, łącznie z prawami konsumenta, mającymi rozstrzygający wpływ na decyzję o zawarciu umowy.
- (57) W swoim orzecznictwie Trybunał Sprawiedliwości stale i jednolicie podtrzymywał zdanie, że Państwo Członkowskie zachowuje prawo podejmowania środków przeciwko usługodawcy mającemu siedzibę w innym Państwie Członkowskim, ale którego działalność jest całkowicie lub głównie skierowana na terytorium pierwszego Państwa Członkowskiego, jeżeli wybór siedziby został dokonany w celu uniknięcia ustawodawstwa, które miałyby zastosowanie do tego usługodawcy, gdyby miał on siedzibę w pierwszym Państwie Członkowskim.
- (58) Niniejsza dyrektywa nie powinna mieć zastosowania do usług świadczonych przez usługodawców mających siedzibę w państwach trzecich; jednakże w świetle globalnego wymiaru handlu elektronicznego należy zapewnić zgodność reguł wspólnotowych z regułami międzynarodowymi; niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla wyników dyskusji w sprawie aspektów prawnych dotyczących się w organizacjach międzynarodowych (między innymi WTO, OECD, Uncitral).
- (59) Mimo globalnego charakteru elektronicznej komunikacji, koordynacja krajowych środków regulacyjnych na poziomie Unii Europejskiej jest konieczna w celu uniknięcia fragmentacji rynku wewnętrznego oraz ustanowienia stosownych europejskich ram regulacyjnych; taka koordynacja powinna także przyczynić się do stworzenia silnego wspólnego stanowiska do celów negocjacji na forum międzynarodowym.
- (60) Aby umożliwić nieskrępowany rozwój handlu elektronicznego, ramy prawne powinny być jasne i proste, przewidywalne i zgodne z regułami mającymi zastosowanie na poziomie międzynarodowym, tak aby nie naruszały konkurencyjności przemysłu europejskiego oraz żeby nie utrudniały wprowadzania innowacji w tym sektorze.
- (61) Jeżeli rynek rzeczywiście ma funkcjonować z zastosowaniem środków elektronicznych w kontekście globalizacji, Unia Europejska i ważniejsze obszary pozaeuropejskie muszą się konsultować w celu uzgodnienia swoich ustawodawstw i procedur.
- (62) Współpraca z państwami trzecimi powinna zostać wzmocniona w dziedzinie handlu elektronicznego, w szczególności z krajami kandydującymi, krajami rozwijającymi się oraz innymi partnerami handlowymi Unii Europejskiej.

- (63) Przyjęcie niniejszej dyrektywy nie będzie stanowić przeszkody dla Państw Członkowskich w uwzględnieniu różnych konsekwencji społecznych, społecznych i kulturowych nierozłącznie związanych z nadejściem społeczeństwa informacyjnego; w szczególności nie powinno powstrzymać środków, które Państwa Członkowskie mogą podjąć, aby osiągnąć cele społeczne, kulturowe i demokratyczne uwzględniając różnorodność językową, wyjątkowość narodową i regionalną, jak również dziedzictwo kulturowe oraz aby zapewnić i utrzymać publiczny dostęp do jak najszerszego zakresu usług społeczeństwa informacyjnego; w każdym przypadku rozwój społeczeństwa informacyjnego ma na celu zapewnienie dostępu obywatelom Wspólnoty do europejskiego dziedzictwa kulturowego prezentowanego w środowisku cyfrowym.
- (64) Komunikacja elektroniczna stanowi dla Państw Członkowskich doskonały sposób świadczenia usług publicznych w dziedzinie kultury, edukacji i języka.
- (65) Rada w swojej rezolucji z dnia 19 stycznia 1999 r. w sprawie wymiaru ochrony interesów konsumenta w społeczeństwie informacyjnym ⁽¹⁾ podkreśliła, że ochrona konsumentów zasługuje na szczególną uwagę w tej dziedzinie; Komisja zbada, w jakim zakresie obowiązujące reguły ochrony konsumenta zapewniają niewystarczającą ochronę w kontekście społeczeństwa informacyjnego oraz określi, w miarę potrzeby, braki w tym prawodawstwie i zagadnienia, dla których dodatkowe środki mogłyby okazać się konieczne; w razie potrzeby Komisja powinna sporządzić dodatkowe propozycje szczegółowe mające na celu uzupełnienie braków, które zostały określone w ten sposób,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Cel i zakres

1. Niniejsza dyrektywa dąży do przyczynienia się do właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego przez zapewnienie swobodnego przepływu usług społeczeństwa informacyjnego między Państwami Członkowskimi.
2. Niniejsza dyrektywa zbliża, w zakresie potrzebnym do osiągnięcia celu określonego w ust. 1, niektóre przepisy krajowe w sprawie usług społeczeństwa informacyjnego odnoszące się do

rynku wewnętrznego, siedzib usługodawców, informacji handlowych, umów zawieranych drogą elektroniczną, odpowiedzialności pośredników, kodeksów postępowania, pozasądowych dróg rozstrzygania sporów, dochodzenia praw przed sądem oraz współpracy między Państwami Członkowskimi.

3. Niniejsza dyrektywa uzupełnia prawo wspólnotowe mające zastosowanie do usług społeczeństwa informacyjnego bez uszczerbku dla poziomu ochrony, w szczególności zdrowia publicznego oraz interesów konsumentów ustanowione w wspólnotowych aktach prawnych oraz wykonujących je ustawodawstwach krajowych w zakresie, w jakim nie ogranicza to swobody świadczenia usług społeczeństwa informacyjnego.

4. Niniejsza dyrektywa nie ustanawia dodatkowych zasad dotyczących prawa prywatnego międzynarodowego oraz nie zajmuje się właściwością sądów.

5. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do:

- a) dziedziny podatków;
- b) zagadnień odnoszących się do usług społeczeństwa informacyjnego objętych dyrektywami 95/46/WE oraz 97/66/WE;
- c) zagadnień odnoszących się do umów lub praktyk regulowanych prawem ochrony konkurencji;
- d) następujących rodzajów działalności w zakresie usług społeczeństwa informacyjnego:
 - działalności notariuszy lub zawodów równorzędnych w zakresie, w jakim wiążą się one z bezpośrednim i szczególnym udziałem w wykonywaniu władzy publicznej,
 - reprezentowaniu klienta oraz obrony jego interesów przed sądami,
 - gier hazardowych wiążących się z ustalaniem stawek mających wartość pieniężną w grach losowych, łącznie z loteriami i zakładami wzajemnymi.

6. Niniejsza dyrektywa nie ma wpływu na środki podjęte na poziomie wspólnotowym lub na poziomie krajowym, w poszanowaniu prawa wspólnotowego, w celu wspierania różnorodności kulturowej i językowej oraz zapewnienia ochrony pluralizmu.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy następujące pojęcia oznaczają:

- a) „usługi społeczeństwa informacyjnego”: usługi w rozumieniu art. 1 ust. 2 dyrektywy 98/34/WE zmienionej dyrektywą 98/48/WE;

⁽¹⁾ Dz.U. C 23 z 28.1.1999, str. 1.

- b) „usługodawca”: każda osoba fizyczna lub prawna, która świadczy usługę społeczeństwa informacyjnego;
- c) „usługodawca mający siedzibę”: usługodawca, który prowadzi faktycznie działalność gospodarczą przez czas nieokreślony z wykorzystaniem stałej siedziby. Obecność oraz używanie środków technicznych oraz technologii wymaganych do świadczenia usług jako takie nie oznaczają istnienia siedziby usługodawcy;
- d) „usługobiorca”: każda osoba fizyczna lub prawna, która do celów zawodowych lub innych korzysta z usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności w celu poszukiwania informacji lub uzyskania do niej dostępu;
- e) „konsument”: każda osoba fizyczna działająca w celach, które nie mieszczą się w ramach jego działalności handlowej, gospodarczej lub zawodowej;
- f) „informacja handlowa”: każda forma informacji przeznaczona do promowania, bezpośrednio lub pośrednio, towarów, usług lub wizerunku przedsiębiorstwa, organizacji lub osoby prowadzącej działalność handlową, gospodarczą, rzemieślniczą lub wykonującą zawód regulowany. Następujące informacje same w sobie nie stanowią informacji handlowych:
- informacje umożliwiające bezpośredni dostęp do działalności przedsiębiorstwa organizacji lub osoby, w szczególności nazwa domeny lub adres poczty elektronicznej,
 - informacje odnoszące się do towarów, usług lub wizerunku przedsiębiorstwa, organizacji lub osoby, opracowywane w sposób niezależny, w szczególności jeżeli są one udzielane bez wzajemnych świadczeń finansowych;
- g) „zawód regulowany”: każdy zawód w rozumieniu art. 1 lit. d) dyrektywy Rady 89/48/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie ogólnego systemu uznawania dyplomów ukończenia studiów wyższych, przyznawanych po ukończeniu kształcenia i szkolenia zawodowego trwających co najmniej trzy lata ⁽¹⁾ lub w rozumieniu art. 1 lit. f) dyrektywy Rady 92/51/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. w sprawie drugiego ogólnego systemu uznawania kształcenia i szkolenia zawodowego, uzupełniającej dyrektywę 89/48/EWG ⁽²⁾;
- h) „dziedzina podlegająca koordynacji”: wymagania ustanowione w systemach prawnych Państw Członkowskich mające zastosowanie do podmiotów świadczących usługi społeczeństwa informacyjnego lub do usług społeczeństwa informacyjnego, niezależnie od tego, czy mają charakter ogólny, czy zostały przewidziane szczególnie dla nich;
- i) koordynowana dziedzina dotyczy wymagań, które muszą być spełnione przez usługodawcę w związku z:
- podjęciem działalności usługowej społeczeństwa informacyjnego, takich jak wymagania dotyczące kwalifikacji, zezwoleń lub zgłaszania,
 - prowadzenia działalności polegającej na świadczeniu usług społeczeństwa informacyjnego, takich jak wymagania dotyczące zachowania usługodawcy, wymagania dotyczące jakości lub zawartości usługi, łącznie z mającymi zastosowanie do reklamy i umów, lub wymagania dotyczące odpowiedzialności usługodawcy;
- ii) koordynowana dziedzina nie obejmuje takich wymagań jak:
- wymagania mające zastosowanie do towarów jako takich,
 - wymagania mające zastosowanie do dostawy towarów,
 - wymagania mające zastosowanie do usług, które nie są świadczone drogą elektroniczną.

Artykuł 3

Rynek wewnętrzny

1. Każde Państwo Członkowskie zapewnia, aby usługi społeczeństwa informacyjnego świadczone przez usługodawcę mającego siedzibę na jego terytorium były zgodne z przepisami krajowymi stosowanymi w tym Państwie Członkowskim i wchodzącymi w zakres koordynowanej dziedziny.

2. Państwa Członkowskie nie mogą z powodów wchodzących w zakres koordynowanej dziedziny ograniczać swobodnego przepływu usług społeczeństwa informacyjnego pochodzących z innego Państwa Członkowskiego.

3. Ustępy 1 i 2 nie mają zastosowania do dziedzin określonych w Załączniku.

4. Państwa Członkowskie mogą podejmować środki mające na celu odstąpienie od ust. 2 w odniesieniu do określonej usługi społeczeństwa informacyjnego, jeżeli spełnione są następujące warunki:

a) środki są:

i) konieczne z jednego z następujących powodów:

- porządek publiczny, w szczególności zapobieganie, dochodzenie, wykrywanie oraz ściganie przestępstw, wraz z ochroną małoletnich oraz walką z podżeganiem do nienawiści z powodów rasowych, seksualnych, religijnych oraz narodowościowych, a także z naruszeniem godności człowieka dotyczącymi osób fizycznych,
- ochrona zdrowia publicznego,

⁽¹⁾ Dz.U. L 19 z 24.1.1989, str. 16.

⁽²⁾ Dz.U. L 209 z 24.7.1992, str. 25. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 97/38/WE (Dz.U. L 184 z 12.7.1997, str. 31).

- bezpieczeństwo publiczne, łącznie z zapewnianiem bezpieczeństwa narodowego oraz obrony narodowej,
 - ochrona konsumentów, łącznie z inwestorami;
 - ii) podejmowane przeciw określonej usłudze społeczeństwa informacyjnego, która narusza cele określone w i) lub która faktycznie i poważnie grozi naruszeniem tych celów;
 - iii) proporcjonalne do tych celów;
- b) Państwo Członkowskie przed podjęciem takich środków oraz bez uszczerbku dla postępowania sądowego, łącznie ze wstępną procedurą sądową oraz czynnościami przeprowadzonymi w postępowaniu przygotowawczym:
- zwróciło się do Państwa Członkowskiego określonego w ust. 1, aby podjęło środki, a państwo to ich nie podjęło lub były one niewystarczające,
 - powiadomiło Komisję i Państwo Członkowskie określone w ust. 1 o zamiarze podjęcia takich środków.

5. Państwa Członkowskie mogą w nagłym przypadku odstąpić od warunków ustanowionych w ust. 4 lit. b). W takim przypadku powiadamia się w możliwie najkrótszym terminie Komisję i Państwo Członkowskie określone w ust. 1 o podjętych środkach, wskazując powody, z których Państwo Członkowskie wnosi, że zachodzi taki nagły przypadek.

6. Bez uszczerbku dla możliwości Państwa Członkowskiego podejmowania takich środków Komisja bada w jak najkrótszym terminie zgodność środków, o których została powiadomiona, z prawem wspólnotowym; w przypadku gdy uzna, że środek taki jest niezgodny z prawem wspólnotowym, zwraca się do Państwa Członkowskiego o wstrzymanie się od podejmowania przewidzianych środków lub o natychmiastowe zakończenie ich stosowania.

ROZDZIAŁ II

ZASADY

Sekcja 1: Wymagania dotyczące siedziby i informacji

Artykuł 4

Zasada wyłączająca uprzednie zezwolenie

1. Państwa Członkowskie zapewniają, żeby podjęcie i prowadzenie działalności przez usługodawcę świadczącego usługi społeczeństwa informacyjnego nie wymagały zezwolenia ani żadnego innego wymogu mającego równoważny skutek.

2. Ustęp 1 pozostaje bez uszczerbku dla systemów udzielania zezwolenia, które nie mają szczególnie i wyłącznie na celu usług społeczeństwa informacyjnego lub które są objęte dyrektywą 97/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 kwietnia 1997 r. w sprawie wspólnych przepisów ramowych dotyczących ogólnych zezwoleń i indywidualnych licencji w dziedzinie usług telekomunikacyjnych ⁽¹⁾.

Artykuł 5

Wymagane ogólne informacje

1. Poza innymi wymaganiami dotyczącymi informacji przewidzianymi przez prawo wspólnotowe Państwa Członkowskie zapewniają, żeby usługodawca umożliwił łatwy, bezpośredni i stały dostęp usługobiorcom oraz właściwym władzom co najmniej do następujących informacji:

- a) nazwy usługodawcy;
- b) adresu geograficznego siedziby usługodawcy;
- c) danych szczegółowych o usługodawcy, łącznie z jego adresem poczty elektronicznej, umożliwiającym szybki kontakt oraz bezpośrednie i skuteczne porozumiewanie się;
- d) w przypadku gdy usługodawca wpisany jest do rejestru handlowego lub podobnego rejestru publicznego — rejestru handlowego, w którym jest on wpisany oraz jego numer wpisu lub równoważne środki pozwalające na ustalenie tożsamości znajdujące się w rejestrze;
- e) w przypadku gdy działalność podlega systemowi udzielania zezwoleń — danych szczegółowych dotyczących właściwych organów nadzorczych;
- f) w odniesieniu do zawodów regulowanych:
 - każdej organizacji zawodowej lub podobnej instytucji, w której usługodawca jest zarejestrowany,
 - tytułu zawodowego, którego używa oraz państwa, w którym został on przyznany,
 - odniesienia do mających zastosowanie zasad wykonywania zawodu w Państwie Członkowskim siedziby oraz do sposobów dostępu do nich;
- g) w przypadku gdy usługodawca wykonuje działalność podlegającą podatkowi VAT, numer identyfikacji podatkowej określony w art. 22 ust. 1 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku ⁽²⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 117 z 7.5.1997, str. 15.

⁽²⁾ Dz.U. L 145 z 13.6.1977, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 1999/85/WE (Dz.U. L 227 z 28.10.1999, str. 34).

2. Poza innymi wymaganiami dotyczącymi informacji przewidzianymi przez prawo wspólnotowe Państwa Członkowskie zapewniają co najmniej, żeby ceny usług społeczeństwa informacyjnego były określone w sposób zrozumiały i jednoznaczny oraz aby w szczególności określały, czy wliczone są podatki oraz koszty dostawy.

Sekcja 2: Informacje handlowe

Artykuł 6

Wymagane informacje

Poza innymi wymaganiami dotyczącymi informacji przewidzianymi przez prawo wspólnotowe Państwa Członkowskie zapewniają, żeby informacje handlowe, które stanowią część usługi społeczeństwa informacyjnego lub które stanowią taką usługę, spełniały co najmniej następujące warunki:

- a) informacja handlowa jest wyraźnie rozpoznawalna jako informacja handlowa;
- b) osoba fizyczna lub prawna, w imieniu której udziela się informacji handlowej, jest wyraźnie rozpoznawalna;
- c) oferty promocyjne, takie jak rabaty, premie oraz prezenty, jeżeli są one dozwolone w Państwie Członkowskim, w którym usługodawca ma siedzibę, są wyraźnie rozpoznawalne jako takie oraz warunki, które muszą być spełnione, żeby je za takie uznać są łatwo dostępne i przedstawiane w sposób jasny i jednoznaczny;
- d) promocyjne konkursy lub gry, jeżeli są one dozwolone w Państwie Członkowskim, w którym usługodawca ma siedzibę, są wyraźnie rozpoznawalne jako takie, a warunki, które muszą być spełnione, żeby je za takie uznać są łatwo dostępne i przedstawiane w sposób jasny i jednoznaczny.

Artykuł 7

Niezamówione informacje handlowe

1. Poza innymi wymaganiami przewidzianymi przez prawo wspólnotowe Państwa Członkowskie, które dopuszczają niezamówione informacje handlowe przesyłane pocztą elektroniczną, zapewniają, żeby informacje handlowe przesyłane przez usługodawcę mającego siedzibę na ich terytorium były wyraźnie i jednoznacznie rozpoznawalne jako takie w momencie ich otrzymania przez odbiorcę.

2. Bez uszczerbku dla dyrektywy 97/7/WE oraz dyrektywy 97/66/WE Państwa Członkowskie podejmują środki w celu zagwarantowania, żeby usługodawcy przesyłający pocztą elektroniczną niezamówione informacje handlowe regularnie sprawdzali i stosowali się do rejestrów wyłączeń, do których osoby fizyczne, które nie chcą otrzymywać tego typu informacji, mogą się wpisać.

Artykuł 8

Zawody regulowane

1. Państwa Członkowskie zapewniają, żeby używanie informacji handlowych, które są częścią lub stanowią usługę społeczeństwa informacyjnego świadczoną przez przedstawiciela zawodu regulowanego, było dozwolone pod warunkiem zgodności z zasadami wykonywania zawodu, dotyczącymi w szczególności niezależności, godności i prestiżu zawodu, tajemnicy zawodowej i rzetelności wobec klientów i innych przedstawicieli zawodu.

2. Bez uszczerbku dla autonomii organizacji i stowarzyszeń zawodowych Państwa Członkowskie i Komisja zachęcają stowarzyszenia i organizacje zawodowe do opracowywania kodeksów postępowania na poziomie wspólnotowym w celu ustalenia rodzajów informacji, które udzielane są do celów informacji handlowych zgodnie z regułami określonymi w ust. 1.

3. Podczas opracowywania propozycji inicjatyw wspólnotowych, które mogą okazać się konieczne dla zapewnienia właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego w odniesieniu do informacji określonych w ust. 2, Komisja zwraca szczególną uwagę na kodeksy postępowania mające zastosowanie na poziomie wspólnotowym i ściśle współpracuje z odpowiednimi stowarzyszeniami i organizacjami zawodowymi.

4. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie dodatkowo do dyrektyw Wspólnoty dotyczących dostępu i wykonywania działalności zawodów regulowanych.

Sekcja 3: Umowy zawierane drogą elektroniczną

Artykuł 9

Postępowanie z umowami

1. Państwa Członkowskie zapewniają, żeby ich system prawny umożliwiał zawieranie umów drogą elektroniczną. Państwa Członkowskie zapewniają w szczególności, żeby wymagania prawne mające zastosowanie do procesu zawierania umów nie stanowiły przeszkody dla używania umów elektronicznych ani nie prowadziły do pozbawienia prawnej skuteczności i ważności takich umów z tego powodu, że są one zawierane drogą elektroniczną.

2. Państwa Członkowskie mogą postanowić, że ust. 1 nie ma zastosowania do wszystkich umów lub do niektórych z nich należących do jednej z następujących kategorii:

- a) umów, które tworzą lub przenoszą prawa do nieruchomości, z wyjątkiem prawa najmu;

- b) umów, dla których prawo wymaga czynności sądów, władz publicznych lub zawodów związanych z wykonywaniem władzy publicznej;
- c) umów poręczenia oraz dodatkowych zabezpieczeń zawieranych przez osoby, u których działania te nie mieszczą się w ramach ich działalności zawodowej lub handlowej;
- d) umów podlegających prawu rodzinnemu lub prawu spadkowemu.

3. Państwa Członkowskie wskazują Komisji kategorie określone w ust. 2, do których nie ma zastosowania ust. 1. Co pięć lat Państwa Członkowskie przedstawiają Komisji sprawozdanie dotyczące stosowania ust. 2, wyjaśniając powody, dla których uważają one za konieczne zachowanie kategorii określonej w ust. 2 lit. b), do której nie stosują one przepisów ust. 1.

Artykuł 10

Wymagane informacje

1. Poza innymi wymaganiami dotyczącymi informacji przewidzianymi przez wspólnotowe Państwa Członkowskie zapewniają, jeśli strony niebędące konsumentami nie postanowiły inaczej, żeby usługodawca przedstawił co najmniej informacje wymienione poniżej, w sposób jasny, zrozumiały i jednoznaczny przed złożeniem zamówienia przez usługobiorcę:

- a) kolejne etapy techniczne procedury prowadzące do zawarcia umowy;
- b) informacje o tym, czy tekst umowy po jej zawarciu będzie przez usługodawcę zapisany oraz czy będzie on dostępny dla usługobiorcy;
- c) środki techniczne potrzebne do określenia i usunięcia błędów popełnionych przy wpisywaniu danych przed złożeniem zamówienia;
- d) proponowane języki, w których umowa może być zawarta.

2. Państwa Członkowskie zapewniają, jeśli strony niebędące konsumentami nie postanowiły inaczej, żeby usługodawca wskazał wszelkie odpowiednie kodeksy postępowania, którym podlega, oraz informacje dotyczące sposobu, w jaki kodeksy mogą być dostępne drogą elektroniczną.

3. Warunki umów oraz ogólne postanowienia umowne muszą być udostępnione usługobiorcy w sposób umożliwiający ich przechowywanie i odtwarzanie.

4. Ustępy 1 i 2 nie mają zastosowania do umów zawartych wyłącznie za pomocą wymiany poczty elektronicznej lub przez równoważne komunikaty indywidualne.

Artykuł 11

Złożenie zamówienia

1. Państwa Członkowskie zapewniają, jeśli strony niebędące konsumentami nie postanowiły inaczej, żeby w przypadku gdy usługobiorca składa zamówienie za pomocą środków technologicznych, miały zastosowanie następujące zasady:

- usługodawca musi drogą elektroniczną niezwłocznie potwierdzić odbiór zamówienia usługobiorcy,
- zamówienie oraz potwierdzenie odbioru uważane są za przyjęte, jeżeli strony, do których są one adresowane, mogą mieć do nich dostęp.

2. Państwa Członkowskie zapewniają, jeśli strony niebędące konsumentami nie postanowiły inaczej, żeby usługodawca udostępnił usługobiorcy właściwe, skuteczne i dostępne środki techniczne, pozwalające na identyfikację błędów popełnionych podczas wpisywania danych oraz na poprawienie ich przed złożeniem zamówienia.

3. Ustęp 1 akapit pierwszy oraz ust. 2 nie mają zastosowania do umów zawartych wyłącznie za pomocą wymiany poczty elektronicznej lub za pomocą równoważnych komunikatów indywidualnych.

Sekcja 4: Odpowiedzialność usługodawców będących pośrednikami

Artykuł 12

„Zwykły przekaz”

1. Państwa Członkowskie zapewniają, żeby w przypadku świadczenia usługi społeczeństwa informacyjnego polegającej na transmisji w sieci telekomunikacyjnej informacji przekazanych przez usługobiorcę lub na zapewnianiu dostępu do sieci telekomunikacyjnej usługodawca nie był odpowiedzialny za przekazywane informacje, jeżeli:

- a) nie jest inicjatorem przekazu;
- b) nie wybiera odbiorcy przekazu; oraz
- c) nie wybiera oraz nie modyfikuje informacji zawartych w przekazie.

2. Czynności polegające na transmisji oraz zapewnianiu dostępu określone w ust. 1 obejmują automatyczne, pośrednie i krótkotrwałe przechowywanie przekazywanych informacji w zakresie, w jakim służy to wyłącznie wykonywaniu transmisji w sieci telekomunikacyjnej, oraz że okres przechowywania nie przekracza czasu rozsądnie koniecznego do transmisji.

3. Niniejszy artykuł nie ma wpływu na możliwość wymagania od usługodawcy przez sąd lub organ administracyjny, zgodnie z systemem prawnym Państw Członkowskich, żeby przerwał on naruszenia prawa lub im zapobiegł.

Artykuł 13

„Caching”

1. Państwa Członkowskie zapewniają, żeby w przypadku świadczenia usługi społeczeństwa informacyjnego polegającej na transmisji w sieci telekomunikacyjnej informacji przekazanych przez usługobiorcę usługodawca nie był odpowiedzialny z tytułu automatycznego, pośredniego i krótkotrwałego przechowywania tej informacji dokonywanego w celu usprawnienia późniejszej transmisji informacji na żądanie innych usługobiorców pod warunkiem że:

- a) usługodawca nie modyfikuje informacji;
- b) usługodawca przestrzega warunków dostępu do informacji;
- c) usługodawca przestrzega zasad dotyczących aktualizowania informacji, określonych w sposób szeroko uznany i używany w branży;
- d) usługodawca nie zakłóca dozwolonego posługiwania się technologią, szeroko uznaną i używaną w branży w celu uzyskania danych o korzystaniu z informacji; oraz
- e) usługodawca niezwłocznie usuwa lub uniemożliwia dostęp do przechowywanych informacji, gdy uzyska wiarygodną wiadomość, że informacje zostały usunięte z początkowego źródła transmisji lub dostęp do nich został uniemożliwiony albo gdy sąd lub organ administracyjny nakazał usunięcie informacji lub uniemożliwienie dostępu do niej.

2. Niniejszy artykuł nie ma wpływu na możliwość wymagania od usługodawcy przez sądy lub organy administracyjne, zgodnie z systemem prawnym Państw Członkowskich, żeby przerwał naruszenia prawa lub im zapobiegł.

Artykuł 14

Hosting

1. Państwa Członkowskie zapewniają, żeby w przypadku świadczenia usługi społeczeństwa informacyjnego polegającej na przechowywaniu informacji przekazanych przez usługobiorcę usługodawca nie był odpowiedzialny za informacje przechowywane na żądanie usługobiorcy, pod warunkiem że:

- a) usługodawca nie ma wiarygodnych wiadomości o bezprawnym charakterze działalności lub informacji, a w odniesieniu do roszczeń odszkodowawczych — nie wie o stanie

faktycznym lub okolicznościach, które w sposób oczywisty świadczą o tej bezprawności; lub

- b) usługodawca podejmuje niezwłocznie odpowiednie działania w celu usunięcia lub uniemożliwienia dostępu do informacji, gdy uzyska takie wiadomości lub zostanie o nich powiadomiony.

2. Ustęp 1 nie ma zastosowania, jeżeli usługobiorca działa z upoważnienia albo pod kontrolą usługodawcy.

3. Niniejszy artykuł nie ma wpływu na możliwość wymagania od usługodawcy przez sądy lub organy administracyjne, zgodnie z systemem prawnym Państw Członkowskich, żeby przerwał on naruszenia prawa lub im zapobiegł oraz nie ma wpływu na możliwość ustanowienia procedur regulujących usuwanie lub uniemożliwanie dostępu do tych informacji przez Państwa Członkowskie.

Artykuł 15

Brak ogólnego obowiązku w zakresie nadzoru

1. Państwa Członkowskie nie nakładają na usługodawców świadczących usługi określone w art. 12, 13 i 14 ogólnego obowiązku nadzorowania informacji, które przekazują lub przechowują ani ogólnego obowiązku aktywnego poszukiwania faktów i okoliczności wskazujących na bezprawną działalność.

2. Państwa Członkowskie mogą ustanowić w stosunku do usługodawców świadczących usługi społeczeństwa informacyjnego obowiązek niezwłocznego powiadamiania właściwych władz publicznych o rzekomych bezprawnych działaniach podjętych przez ich usługobiorców lub przez nich przekazanych informacjach lub obowiązek przekazywania właściwym władzom, na ich żądanie, informacji pozwalających na ustalenie tożsamości ich usługobiorców, z którymi mają umowy o przechowywanie.

ROZDZIAŁ III

WYKONANIE

Artykuł 16

Kodeksy postępowania

1. Państwa Członkowskie oraz Komisja wspierają:

- a) opracowywanie przez stowarzyszenia i organizacje handlowe, zawodowe lub konsumenckie, kodeksów postępowania na poziomie wspólnotowym, mających na celu właściwe wykonanie art. 5–15;
- b) dobrowolne przekazywanie Komisji projektów kodeksów postępowania na poziomie krajowym lub wspólnotowym;
- c) dostępność drogą elektroniczną kodeksów postępowania w językach Wspólnoty;

- d) przekazywanie Państwom Członkowskim oraz Komisji przez stowarzyszenia lub organizacje handlowe, zawodowe lub konsumenckie oceny stosowania takich kodeksów postępowania oraz ich wpływu na praktykę i zwyczaje odnoszące się do handlu elektronicznego;
- e) opracowanie kodeksów postępowania dotyczących ochrony małoletnich oraz godności człowieka.

2. Państwa Członkowskie oraz Komisja zachęcają stowarzyszenia i organizacje reprezentujące konsumentów do uczestnictwa w opracowywaniu lub wprowadzaniu w życie kodeksów postępowania mających wpływ na ich interesy i opracowaniu zgodnie z ust. 1 lit. a). W stosownych przypadkach zasięga się opinii stowarzyszeń reprezentujących osoby z upośledzeniem wzroku oraz osoby niepełnosprawne, mając na celu uwzględnienie ich szczególnych potrzeb.

Artykuł 17

Pozasądowe rozstrzyganie sporów

1. Państwa Członkowskie zapewniają, żeby w przypadku sporu między usługodawcą świadczącym usługi społeczeństwa informacyjnego i usługobiorcą ich ustawodawstwo nie stanowiło przeszkody w stosowaniu pozasądowej drogi rozstrzygania sporów dostępnej na mocy prawa krajowego, łącznie z wykorzystaniem stosownych środków elektronicznych.
2. Państwa Członkowskie zachęcają organy właściwe dla pozasądowego rozstrzygania sporów, w szczególności w odniesieniu do sporów konsumenckich, do działania w sposób zapewniający stosowne gwarancje proceduralne dla zainteresowanych stron.
3. Państwa Członkowskie zachęcają organy właściwe dla pozasądowego rozstrzygania sporów do przekazywania Komisji informacji o ważnych decyzjach, które podejmują w odniesieniu do usług społeczeństwa informacyjnego wszelkich innych informacji dotyczących praktyk i zwyczajów odnoszących się do handlu elektronicznego.

Artykuł 18

Powództwo

1. Państwa Członkowskie zadbają o to, żeby powództwa dostępne w prawie krajowym dotyczące usług społeczeństwa informacyjnego umożliwiały szybkie podjęcie środków, łącznie ze środkami tymczasowymi mającymi na celu przerwanie każdego rzekomego naruszenia prawa oraz zapobieżenie wszelkim dalszym szkodom.
2. W Załączniku do dyrektywy 98/27/WE dodaje się pkt 11 w brzmieniu:

„11. Dyrektywa 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych

aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywa o handlu elektronicznym) (Dz.U. L 178 z 17.7.2000, str. 1)”.

Artykuł 19

Współpraca

1. Państwa Członkowskie dysponują odpowiednimi środkami nadzoru oraz dochodzenia koniecznymi w celu skutecznego wykonania niniejszej dyrektywy oraz zapewniają, żeby usługodawcy przekazywali im wymagane informacje.
2. Państwa Członkowskie współpracują z pozostałymi Państwami Członkowskimi; w tym celu wyznaczają one jeden lub więcej punktów kontaktowych, których dane przekazują pozostałym Państwom Członkowskim i Komisji.
3. Państwa Członkowskie udzielają możliwie najszybciej i zgodnie z prawem krajowym wsparcia i informacji, żądanych przez pozostałe Państwa Członkowskie i przez Komisję, łącznie z użyciem właściwych środków elektronicznych.
4. Państwa Członkowskie ustanawiają punkty kontaktowe dostępne co najmniej drogą elektroniczną, z których usługobiorcy oraz usługodawcy mogą:
 - a) otrzymać informacje ogólne na temat ich praw i obowiązków umownych, jak również na temat procedur reklamacyjnych oraz naprawiania szkody w przypadku sporów, łącznie z informacjami na temat praktycznych aspektów związanych z wykorzystaniem tych procedur;
 - b) uzyskać dane szczegółowe dotyczące władz, stowarzyszeń lub organizacji, od których mogą oni otrzymać dalsze informacje lub praktyczną pomoc.
5. Państwa Członkowskie zachęcają do przekazywania Komisji informacji o ważnych rozstrzygnięciach administracyjnych i sądowych podejmowanych na ich terytorium, dotyczących sporów odnoszących się do usług społeczeństwa informacyjnego oraz praktyk, obyczajów i zwyczajów odnoszących się do handlu elektronicznego. Komisja przekazuje te rozstrzygnięcia innym Państwom Członkowskim.

Artykuł 20

Sankcje

Państwa Członkowskie określają sankcje mające zastosowanie do naruszeń przepisów krajowych przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą oraz podejmują wszelkie konieczne środki dla zapewnienia ich egzekwowania. Sankcje w ten sposób przewidziane powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

ROZDZIAŁ IV

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 21

Powtórne badanie

1. Przed 17 lipca 2003 r., a następnie co dwa lata, Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu, Radzie oraz Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie ze stosowania niniejszej dyrektywy, któremu w razie potrzeby towarzyszą propozycje mające na celu dostosowanie jej do nowych rozwiązań prawnych, technicznych i gospodarczych w dziedzinie usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności w odniesieniu do zapobiegania przestępczości, ochrony małoletnich, ochrony konsumenta oraz sprawnego funkcjonowania rynku wewnętrznego.

2. Sprawozdanie, w celu zbadania konieczności dostosowania niniejszej dyrektywy, analizuje w szczególności konieczność przedstawienia propozycji odnoszących się do odpowiedzialności usługodawców zapewniających łącza hipertekstowe oraz świadczących usługi narzędzi lokalizacyjnych, procedur powiadamiania i usuwania oraz odpowiedzialności po usunięciu treści. Sprawozdanie analizuje także konieczność warunków dodatkowych zwolnienia od odpowiedzialności, przewidzianego w art. 12 i 13, biorąc pod uwagę rozwój techniczny, oraz możliwość zastosowania zasad rynku wewnętrznego do wysyłania pocztą elektroniczną niezamawianych informacji handlowych.

Artykuł 22

Transpozycja

1. Państwa Członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy przed dniem 17 stycznia 2002 r. i niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

2. Przepisy określone w ust. 1 przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez Państwa Członkowskie.

Artykuł 23

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie w dniu jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 24

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 8 czerwca 2000 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

N. FONTAINE

Przewodniczący

W imieniu Rady

G. d'OLIVEIRA MARTINS

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

ODSTĘPSTWA OD ART. 3

Zgodnie z art. 3 ust. 3, art. 3 ust. 1 i 2 nie mają zastosowania do:

- prawa autorskiego, praw pokrewnych, praw określonych w dyrektywie 87/54/EWG ⁽¹⁾ i w dyrektywie 96/9/WE ⁽²⁾, jak również praw własności przemysłowej,
- emisji pieniądza elektronicznego przez instytucje, dla których Państwa Członkowskie zastosowały jedno z odstępstw przewidzianych w art. 8 ust. 1 dyrektywy 2000/46/WE ⁽³⁾,
- art. 44 ust. 2 dyrektywy 85/611/EWG ⁽⁴⁾,
- art. 30 oraz tytułu IV dyrektywy 92/49/EWG ⁽⁵⁾, tytułu IV dyrektywy 92/96/EWG ⁽⁶⁾, art. 7 i 8 dyrektywy 88/357/EWG ⁽⁷⁾ oraz art. 4 dyrektywy 90/619/EWG ⁽⁸⁾,
- swobody stron w wybieraniu prawa właściwego dla zawieranych przez nie umów,
- zobowiązań umownych dotyczących umów konsumenckich,
- ważności umów ustanawiających lub przekazujących prawa do nieruchomości, jeśli te umowy podlegają formalnym wymogom bezwzględnie obowiązującym według prawa Państwa Członkowskiego, w którym nieruchomość się znajduje,
- zezwolenia na przesyłanie niezamawianych informacji handlowych pocztą elektroniczną.

⁽¹⁾ Dz.U. L 24 z 27.1.1987, str. 36.

⁽²⁾ Dz.U. L 77 z 27.3.1996, str. 20.

⁽³⁾ Dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 375 z 31.12.1985, str. 3. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 95/26/WE (Dz.U. L 168 z 18.7.1995, str. 7).

⁽⁵⁾ Dz.U. L 228 z 11.8.1992, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 95/26/WE.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 360 z 9.12.1992, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 95/26/WE.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 172 z 4.7.1988, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 92/49/EWG.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 330 z 29.11.1990, str. 50. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 92/96/EWG.